

Prolog

Atunci când Christian Raabe luase hotărârea, mai avea cinci minute de trăit. Cinci minute pot fi nesfârșite. Cu toate acestea, savantului i se părea că minutarele ceasului îi vor răpi cu viteză amețitoare ultimele clipe pe care le mai avea de trăit.

Covorul îi înăbușea zgomotul pașilor, în timp ce alerga pe coridoarele Institutului. Pereții repercutau un ecou slab în liniștea nopții.

Lumina lunii, care pătrundea prin fereastra de la capătul corridorului, se reflecta în portretele înrămate ale unor bărbați morți cu mult timp în urmă. Christian Raabe avea senzația că umbra sa, care sărea de la un tablou la următorul, avea să le trezească la viață chipurile. Aproape că le simțea privirile disprețuitoare în cearșaf. Erau uriașii pe umerii cărora se cățărase, pentru a putea vedea mai departe decât cei dinaintea lui. Dar acum, privirea nu putea zări nimic altceva decât prăpastia care i se deschise la picioare.

Ajuns în sfârșit în dreptul lifturilor, se repezi să apese butonul și scoase din buzunar telefonul mobil. Mâinile îi tremurau, în timp ce forma numărul. Un glas impersonal îl informă că poate lăsa un mesaj.

– Băiete, îmi... îmi pare rău... Se întrerupse, scoase o batistă și își tamponă picăturile de suds care i se adunaseră pe sprâncene. Nu știu cum... Doamne, cât nu-mi place să vorbesc unui robot! Dar se... În timp ce vorbea, pe frunte îi apăruse o cută adâncă. Am făcut greseli, greseli cumplite, Sebastian!

Se uita afară prin fereastra panoramică, cu privirea pierdută asupra acoperișurilor caselor învecinate. Felinarele aruncau pete tulburi de lumină pe strada din fața Institutului.

Lui Christian Raabe îi mai rămâneau trei minute de trăit.

– Însă, acum, toate au trecut, murmură în microfonul mobilului. Voi plăti pentru tot.

Din depărtare, se deslușea zgomotul unui motor de automobil singuratic.

– Am încercat întotdeauna să vă ţin departe de toate. Există ceva în viața mea despre care voi nu știți nimic. Dar asta din motive foarte serioase, crede-mă! De aceea, să faci pur și simplu ceea ce te rog. Fă-o pentru mine! Te rog!

Automobilul se apropiă. Viră în strada către Institut și acceleră. Lumina farurilor sfredelea conuri gălbui în vălătucii de pâclă.

– Ascultă, Sebastian...

Automobilul, un model german, de culoare închisă, opri în scărătîr de frâne în fața intrării principale. Christian Raabe observă patru bărbați sărind din mașină și alergând către intrare. Unde naiba rămăseșe afurisitul ăsta de ascensor? În sfârșit, de undeva de jos se auzi răsunând un zumzet electric.

– Deschide calculatorul meu. Pe hard se află un document „Memout“. Șterge **TOATE** datele din el. După aceea, uită că au existat, pricipi? Nu le-ai văzut niciodată și nu știi nimic despre ele. Ai înțeles? Observă cum indicatorul ascensorului migra încet în sus. Și încă un lucru. Nu știi cum se întâmplă, dar se pare că întotdeauna spui astea abia când e prea târziu. Nădăjduiesc totuși că pentru tine mai are importanță, ofă Christian Raabe. Sunt mândru de tine și am fost mereu. Regret că nu ţi-am fost un tată prea grozav, dar te iubesc. Și sunt sigur că te vei descură.

Ascensorul ajunsese la nivelul etajului. Se auzi un clinchet strident de clopoțel și ușile se deschiseră.

Christian Raabe mai avea de trăit două minute.

18 aprilie, dimineață

Se întâmplase ceva îngrozitor. Astă i se părea lîmpede, pe când se strecu prin mulțimea de curioși care blocau drumul către intrarea în Institut. Lângă o ambulanță, erau postați doi polițiști.

Lui Sebastian îi era silă să se înghesue prin gloată. Nu dorea să se creădă cumva că face parte din turma aceea de gură-cască. Detesta curiozitatea morbidă. În definitiv, omul se deosebea de celealte primări și prin capacitatea de a-și putea stăpâni pornirile, precum această nevoie de senzațional.

Ajungând la intrare, constată că ambele batante mari de sticlă erau închise. Oare e posibil ca toți acești oameni nici să nu fie o adunătură de curioși, ci doar studenți care nu doreau altceva decât să ajungă la cursuri, și nu puteau pătrunde în clădire? Ciocăni în placa de sticlă. Recunoscându-l, portarul îi deschise, adresându-i o privire îndurerată. Înainte ca Sebastian să poată întreba ce se întâmplase, fu împins în lături de ceata de oameni care se înghesuia în fața ascensorului.

O funcționară a Institutului se apropii, cu chipul palid ca moartea, sprijinită de o asistentă sanitară, care o ținea de braț. Dinspre ascensor venea un miroslab, dulceag-metalic. Câțiva polițiști așteptau plictișită lângă o targă. În clipa când Sebastian îi depăși în cele din urmă pe cei adunați în fața ascensorului, zări doi bărbați în salopete portocalii cățărăți deasupra cuștii liftului. Un al treilea, în halat alb, tocmai se apleca asupra trupului lipsit de viață ce zacea într-o baltă de sânge. Pe sub halat, bărbatul era în costum. Se întoarse și,

când privirea și căzu pe mulțimea de curioși, înjură în gura mare.

— Scoateți-i de aici! se răstă la polițiști.

Imediat, cei în uniformă și împinseră pe spectatori într-o parte. Sebastian se trezi din nou în mijlocul unui grup de oameni agitați, care comentau. Încercă să înțeleagă ceva din pălăvrageala lor, dar se părea că nimenei nu știa nimic precis. Deodată, își dădu seama că era pe cale să devină și el unul dintre acei gură-cască. Porni bombănind către *cafeteria*.

Nici nu-și sorbise bine cafeaua, când în local intră portarul, însotit de un polițist. Privi în jur, apoi arăta către masa lui Sebastian. Polițistul veni direct la el.

— Sebastian Raabe? Vă rog să veniți cu mine!

Suna ca un ordin. Mirat, Sebastian se ridică și-l urmă pe polițist, care se îndrepta cu pași grăbiți înapoi, în direcția ascensorului. În drum se întâlniră cu sanitarii care purtau o targă. Sub pătura care îl acoperea, se putea ghici un trup. Pe lângă targă alerga un bărbat mai în vîrstă. Sebastian îl recunoscu după costumul său cenușiu, peste care purtase mai înainte halatul alb. Polițistul făcu prezentările în pripă.

— Domnule comisar Krug, dânsul e Sebastian Raabe.

În timp ce și urmau pe sanitarii cu targa, comisarul îl apucă pe Sebastian de braț, trăgându-l către el. Sebastian aproape se împiedică încercând să țină pasul.

— Avem nevoie de ajutorul dumitale, spuse comisarul, evitând să-l privească.

Părăsiră clădirea pe intrarea principală. Când ajunseră lângă ambulanță, criminalistul și opri pe sanitari să urce targa în mașină, apoi se întoarse către Sebastian.

— S-ar putea să vă anunțăm o veste tristă. Când l-ați văzut ultima dată pe tatăl dumneavoastră?

— Ieri după-amiază. De ce?

— Presupunem că aici e tatăl dumneavoastră, arăta Krug spre targă. Se pare că a încercat să-și pună capăt zilelor.

Cu toate că auzea limpede cuvintele, Sebastian era incapabil să le prindă înțelesul. Privi încremenit un cap sără

formă, acoperit de bandaje. Chipul era ascuns aproape complet sub o mască de oxigen. Forma capului avea ceva bizar.

Era doar un corp pe o targă, nimic altceva decât un corp pe o afurisită de targă, și trecu prin minte. Ce avea asta de a face cu tatăl său?

— Nădăduim să-l puteți identifica, și explică polițistul.

,Identifica'? Începea să priceapă despre ce era vorba.

Krug ridică puțin pătura, cât să se vadă brațul drept al rănitului. Mâna era albă, lipsită de sânge. Recunoscu inelul, cicatricea de pe încheietură, pata în formă de semilună... Sebastian simți că i se face rău. Pământul de sub picioare devine moale, se lăsă în genunchi pe asfalt. Unul din sanitari apucă să-l prindă înainte de a se prăbuși.

— Ați putea să ne spuneți ceva despre motivul pentru care tatăl dumneavoastră a încercat să se sinucidă? Avea necazuri? Probleme financiare?

Sebastian negă scuturând din cap. Pentru a câță oară i se punea întrebarea asta? Și cum naiba îl chema pe polițistul acesta?

— Era o fire depresivă?

,Iată o întrebare nouă, domnule comisar Krug“, își zise, amintindu-și brusc numele polițistului care ședea în fața lui și îi punea întrebări, ca și cum tatăl său ar fi fost mort. Până acum nimenei nu își dăduse osteneala să-l lămurească cu ceva. Moarte cerebrală, afirmase unul din sanitari, înaintea plecării ambulanței. Sebastian luase loc împreună cu Krug în automobilul poliției, iar acum erau aici, la sediul poliției din apropierea Bisericii Sfintei Fecioare.

— Tatăl dumneavoastră era băutor?

Glasul criminalistului suna destul de morocănos.

— Firește că bea din când în când, răspunse Sebastian, însă fără să se îmbete vreodată. Dacă asta vreți să insinuați, adăugă el enervat.

Krug încuviință căut. Fără nici un semn de implicare sau milă. Mai degrabă părea că așteaptă ceva. Când sună telefonul, ridică receptorul imediat.

— Da, e aici. Bine, vi-l trimitem chiar acum. Krug se ridică și se adresă din nou lui Sebastian: Am dori să vă mai punem câteva întrebări. Pentru aceasta, vă preia un coleg, dacă nu aveți nimic împotriva.

Ca și cum asta putea interesa pe cineva. Fu condus din nou la automobil. Funcționarul căut de la volan conducea mașina de intervenție cu viteza melcului prin zona pietonală dintre Theatinerstraße și Piața Odeon. Sebastian constată cu uimire că polițistul îl lasă chiar în fața Ministerului de Interne al Landului Bavaria. Privi în urma automobilului care se încadrase pentru a reveni în circulația de pe Ludwigstraße.

De pe ușa principală a ministerului un omuleț gras îi ieși în întâmpinare, îndreptându-se direct către el. Mâncile mult prea largi ale pantalonilor îi fluturau precum două păsări speriate în jurul gleznelor groase. Gâfâind, se protăpi înaintea Tânărului și, înfigându-și pumnii în șolduri, îl măsură mijindu-și ochii porcini.

— Domnul Raabe? Bine că ați venit!

Îi întinse o mâna moale, lipicioasă și își șerse obrazul cu o batistă. „Povestea asta cu batista era, nu-i aşa, un clișeu“, gândi Sebastian. Părea aproape ca o încercare a unui tip gras să facă pe tipul gras. Până și glasul ascuțit se potrivea.

— Domnule Raabe, regret enorm ce i s-a întâmplat tatălui dumneavoastră. Este de-a dreptul îngrozitor, adăugă grasul. Mă numesc Dietz, Mark Dietz, funcționar de poliție. Mai pe scurt, comisar.

„Adică *scurtcomisar*“, îl îngâna Sebastian în gând.

Grăsanul păru că simte dezorientarea lui Sebastian și încercă să adopte un ton liniștit.

— Pură rutină, numai rutină, îi explică. Am fost însărcinat cu cercetarea cazului, doar tatăl dumneavoastră este un om important. Veniți cu mine!

După mai multe trepte și câteva coridoare nesfârșite, Sebastian se trezi într-un mic birou, al căruia ocupant era evident fumător înrăit. În încăpere plutea sum rece de țigară și peste tot erau răspândite scrumiere pline. Dietz se lăsa ofțând în fotoliul din spatele biroului și îl pofti să se așeze în fața lui.

— Tatăl dumneavoastră.... începu comisarul.

„Se așă în moarte cerebrală, completă Sebastian în gând. Ciudat că asta nu prea îmi spune nimic.“

— ... Este un om important, continuă Dietz. Și, cum bine știți, a făcut cercetări într-un domeniu de importanță capitală pentru știință. De aceea, trebuie să știm absolut tot ce ne-ar putea fi de folos pentru a explica accidentul său. Sunt conștient că vă este foarte greu acum, declară grasul. Dar cu cât mai repede izbutim să aflăm, cu atât mai bine, nu-i aşa?

— Bineînțeles.

— O țigară?

Dietz îi întinse un pachet neînceput. Sebastian îl deschise și scoase, cu afectare, o țigară. Dietz îi oferi foc, fără a-și aprinde și el una. Poate că polițistul nici măcar nu era fumător, iar biroul acesta nu era locul său obișnuit de muncă.

— Vă voi spune acum ce știm noi până în prezent, respectiv de la ce plecăm. Sunteți pregătit?

Sebastian ridică din umeri.

— Firește că vreau să afli ce s-a întâmplat.

Dietz aprobă din cap. Pielea gâtului făcea valuri care ajungeau până la nodul cravatei.

— Am vorbit cu zece minute în urmă cu spitalul. Cu o oră în urmă, trunchiul cerebelului său încă mai emitea impulsuri și inima îi bătea. Dar creierul mare este prea afectat pentru a mai exista speranța unor urme de conștiință. De atunci, și trunchiul cerebral și-a încetat impulsurile. În prezent, doar aparatele mai asigură metabolismul. Tatăl dumneavoastră se află în moarte cerebrală.

Sebastian încuviință. Da, moarte cerebrală, aşa cum afirmase și sanitarul. Luase act de informație, însă fără ca ea

să pătrundă în straturile adânci ale conștiinței. O înregistrare undeva pe scoarța creierului mare, „Cândva, din cunoaștere se va naște înțelegerea“, îi trecu prin minte.

— Se pare că tatăl dumneavoastră s-a îmbătat noaptea trecută în propriul birou. Am găsit acolo o sticlă de Bushmills goală. Dietz făcu o pauză, bătând cu vârful degetelor pe pulpele sale groase. După care s-a dus la ascensor și, după ce a intrat, a deschis capacul de sus și s-a cărărat deasupra cabinei. Pesemne că un căprior lateral de pe peretii puțului l-a lovit în cap, în timp ce urca. Înainte ca Sebastian să poată spune ceva, polițistul continuă expunerea faptelor: De dimineață, atunci când o funcționară a institutului a vrut să folosească ascensorul, s-a pomenit cu picioarele într-o bală de sânge, care se adunase pe podeaua liftului.

— Toate astea nu pot fi adevărate, îi scăpă lui Sebastian. Să fie lovit în cap, stând deasupra ascensorului, e de-a dreptul absurd!

— Aș dori, aș vrea să vă pot spune altceva, zise Dietz, privindu-l pentru prima dată.

Între timp, Sebastian își regăsise controlul.

— Nu l-am văzut pe tata niciodată beat. E adevărat, nici abstințent nu a fost, dar a băut întotdeauna cu măsură.

Trebuie să fi fost doar un drog de dragul gustului, nu bea pentru a-și potoli setea, alcoolul nefiind pentru el un stimulent de conversație. Whisky, whisky irlandez, un pahar sau două, seara. Dar niciodată o sticlă întreagă.

— Ne vedem siliș să lucrăm cu datele pe care le avem, declară Dietz. Aveți vreo idee despre ce l-ar fi putut împinge la sinucidere?

Sebastian scutură capul. Nu avea nici o explicație. Chiar și după moartea soției iubite, în urmă cu câțiva ani, tatăl său își revenise destul de bine după câțiva timp, regăsindu-și rutina muncii. Iar de atunci, din câte știa Sebastian, nu se mai întâmplase nimic neobișnuit. Prin urmare, din ce motiv să-și pună capăt vieții?

— Putea avea cumva vreo legătură cu munca lui?

Întrebarea îl ului. Cum putuse Dietz să se gândească la una ca asta? Cel care intemeiașe și fusese directorul Institutului Wilder-Penfield pentru fiziologia creierului se dedicase trup și suflet muncii sale. Pentru Christian Raabe munca fusese însăși rațiunea vieții.

— Nu, exclus.

— De fapt, la ce lucra tatăl dumneavoastră în ultimul timp?

— Habar nu am. Firește că în principiu știu cu ce se ocupa. Însă pentru amănuntele la zi trebuie să-i întrebați pe colegii lui.

— Da, mulțumesc pentru idee. Cred că asta ar fi totul, deocamdată.

Dietz își luă avânt să se desprindă din fotoliu, iar Sebastian se ridică și el în picioare.

— Vă conduc până la ieșire, gâfai grăsanul. Ah, să nu uit, am dori să vizităm locuința tatălui dumneavoastră. Chestiune de rutină.

— Și când anume doriți s-o faceți?

— Cât mai curând posibil. Vă anunțăm noi.

Pășii lor răsunau pe coridoarele Ministerului de Interne. La o intersecție, Sebastian se ciocni cu o Tânără femeie. Se scuză, în timp ce Dietz îl trase repede după el apucându-l de braț. Cu coada ochiului, Sebastian observă că Tânără privea surprinsă în urma lor. „Probabil că am speriat-o serios“, gândi el.

La ieșire, Dietz îi strânse mâna și îi înmână cartea sa de vizită.

— Dacă vă mai amintiți de ceva, mă veți anunța, da?

— Bineînțeles. Dar și dumneavoastră să mă țineți la curent.

Moarte cerebrală. În cadrul studiilor sale de medicină, Sebastian se ocupase desigur și de subiectul acesta, mai ales în calitatea lui de student al unei facultăți de frunte din domeniul cercetărilor asupra creierului. În vorbirea curentă, se făcea deosebire între moarte și moartea cerebrală. Însă